

Soud první stolice zamítl ve sporu o žalobě na zaplacení 900 Kč s přísl., podané u obecného soudu dlužníku, námitku věcné nepřislušnosti soudu a uznal podle žaloby. Odvolací soud vyhověv vznesené námitce nepřislušnosti, zrušil rozsudek soudu první stolice i s předchozím řízením pro zmatečnost (§ 477 č. 3 c. ř. s.) a uložil soudu první stolice, aby po právní moci zrušujícího usnesení postoupil spisy pracovnímu soudu (oddělení pro pracovní spory) v F.

Nejvyšší soud odmítl žalobkynin dovolací rekurs.

D ů v o d y:

Odvolací soud zrušil rozsudek soudu první stolice proto, že věc nenáleží před okresní soud, nýbrž před pracovní soud. Jde tedy o otázku příslušnosti a v té otázce není podle čl. I č. 5 zák. č. 251/1934 Sb. z. a n., prodlouženého zákonem č. 314/1936 Sb. z. a n., dalšího opravného prostředku k dovolacímu soudu, ať soud druhé stolice rozhodl věcně, či odepřel věcné rozhodnutí. To platí zejména též o rozhodnutí, jímž odvolací soud zrušil rozsudek prvního soudu pro zmatečnost podle § 477 č. 3 c. ř. s., neboť zákon v ustanovení čl. I č. 5 zákona č. 251/1934 Sb. z. a n. nerozeznává, o jaké rozhodnutí druhého soudu v příčině příslušnosti jde, zejména, zda otázka příslušnosti byla řešena z úřadu nebo k námitce. Ani výhradou o právní moci usnesení nemůže býti zákonem nařízená nepřípustnost rekursu obcházena. Nepřípustný rekurs byla odmítnouti (§ 526, odst. 2, c. ř. s.), neučinil-li tak již nižší soud (§ 523 c. ř. s.).

Čís. 16320.

Jsou-li splněny zákonné podmínky §§ 68 až 70 konk. ř., může tuzemský soud prohlásiti konkurs na tuzemské jmění úpadce i po dojití žádosti cizozemského (rakouského) konkursního soudu o vydání movitého jmění úpadcova, jež jest na zdejším státním území.

Jsou-li splněny předpoklady dohody uvedené v čl. IX, odst. 2, uvoz. zák. ke konk. ř., zejména, že žádost o vydání jmění došla před prohlášením konkursu v tuzemsku, nebrání vyhlášení konkursu tuzemským soudem, aby nebylo zdejší movité jmění úpadcovo vyloučeno z konkursní podstaty a aby nebylo vydáno cizozemského (rakouského) soudu.

(Rozh. ze dne 22. září 1937, R I 1119/37.)

Firma J. F. Ltd. v H. (v Anglii) navrhla prohlášení konkursu na jmění firmy L. J. P. a spol. v Praze. Soud první stolice se usnesl, že dotčenému návrhu bude vyhověno, osvědčí-li návrhovatka do 15 dnů odpůrčí nárok, nebo složí-li v téže lhůtě zálohu 2.000 Kč na útraty konkursního řízení, z těchto důvodů: Dlužnice uznává svoji přechodnou neschopnost platiti a nepopírá návrhovatčinu pohledávku, uvádí však, že byl na odštěpný závod dlužnice prohlášen ve Vídni kon-

kurs a že zdejší soud byl požádán o vydání jmění v tuzemsku. Žádá proto o poskytnutí jednoměsíční lhůty, než dojdou spisy z Vídně. Navrhovatelčinu pohledávku má soud za osvědčenu ověřeným výpisem z jejích obchodních knih. Usnesením obchodního soudu ve Vídni z 26. května 1937, č. j. S 30/37-8, jest osvědčeno, že byl na jmění závodu, patřícího dlužníci ve Vídni, prohlášen konkurs, a podle zprávy zástupce nemá dlužnice v tuzemsku mimo zařízení žádného jmění. Tím má soud za osvědčenu platební neschopnost odpůrcovu, a to neschopnost trvalou, a zároveň i to, že není tu pohotového, t. j. po ruce jsoucího jmění, které by pravděpodobně stačilo na úhradu počátečních nákladů konkursního řízení. Záloha má jen ten účel, aby z ní byly hrazeny přibližně útraty spojené s předběžným objasněním, zda má dlužník majetek dostačující na úhradu pravidelných útrat konkursního řízení (viz rozh. č. 13069 Sb. n. s.). Ježto navrhovatelka ani netvrdila, ani neosvědčila, že by tu takové jmění bylo, bylo podle § 70, odst. 2, konk. ř. rozhodnuto, jak shora uvedeno. Návrh dlužnice na poskytnutí lhůty jednoho měsíce, než dojde dožádání od soudu z Vídně o vydání jmění, není odůvodněný a nebylo mu vyhověno, ježto návrh od vídeňského soudu dosud nedošel, a dojde-li, bude o něm rozhodnuto zvlášť. **R e k u r s n í s o u d** zamítl návrh na prohlášení konkursu pro tentokráte. **D ů v o d y:** Ze spisů je zřejmé, že obchodní soud ve Vídni požádal usnesením ze dne 26. května 1937, č. j. S 30/37-9, o vydání movitého jmění v konkursu firmy L. J. P. a spol., které je v republice Československé. Má tu tedy význam jednak ustanovení § 3, odst. 2, konk. ř., ve spojení s čl. IX uvoz. zák. ke konk. ř. a odst. 9 zatímní dohody uzavřené mezi republikou Československou a rakouskou vládou, uveřejněné ve věstníku rak. ministerstva spravedlnosti č. 5/1919. Podle řečené dohody, prohlásí-li československý soud konkurs na jmění úpadce, který provozuje v Československé republice svůj podnik, vydá se mu na dožádání movité jmění, které jest na území rakouského státu. Českoslovenští příslušníci mají jako věřitelé v konkursním řízení před soudy rakouskými totéž postavení jako jeho vlastní příslušníci. Obdobné sdělení uveřejnila rakouská vláda ve věstníku ministerstva spravedlnosti z roku 1919. Vzájemnost podle čl. IX uvoz. zák. ke konk. ř. jest tudíž splněna. Ze spisů jest dále patrné, že firma L. J. P. a spol. má na území našeho státu pouze jmění movité, t. j. obchodní zařízení. Pokud tedy nebude osvědčeno, že dlužnice má na území Československé republiky movité jmění (§ 3, odst. 2, konk. ř.) resp. pokud nebude jisto, že movité jmění nelze vydati pro zákaz vývozu, nelze se zřením na žádost obchodního soudu ve Vídni o vydání movitého jmění z důvodu konkursu postupovati ani dle § 70, odst. 2, konk. ř. Bylo proto návrh toho času zamítnouti.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení soudu první stolice.

D ů v o d y:

Žádost cizozemského (rakouského) konkursního soudu o vydání movitého jmění úpadce, které jest ve zdejším státním území, není překážkou, aby nebyl vyhlášen konkurs tuzemským soudem na úpadcovo

jmění, které jest ve zdejší státním území, jsou-li splněny předpoklady pro prohlášení konkursu podle §§ 68 až 70 konk. ř. 64/1931 Sb. z. a n., neboť nic takového neustanovují ani dotčená zákonná ustanovení, ani čl. IX uvoz. zák. ke konk. ř., ani dohoda sjednaná Československou republikou s Rakouskou republikou, uveřejněná pod č. 5/1919 rakouského věstníku min. spravedlnosti a sdělená československým ministrem spravedlnosti na straně 45. Věstníku min. sprav. z roku 1919. Řečená ustanovení upravují pouze otázku, za jakých předpokladů jest vydání cizozemskému konkursnímu soudu úpadcovy movité věci, které jsou v tuzemsku, čili které movité jmění jest vyloučeno ze zdejší konkursní podstaty proto, že jsou splněny předpoklady pro jeho vydání cizozemskému konkursnímu soudu. To plyne zřejmě z ustanovení § 3, odst. 2, konk. ř., jež praví, že do konkursní podstaty náleží veškeré movité jmění úpadcovo, ať jest kdekoliv, pokud není o něm jinak ustanoveno v mezinárodních smlouvách nebo vládních prohlášeních ve Sbírce zákonů a nařízení. Jest to obdobné ustanovení, jaké platí o věcech vyloučených z exekuce, které podle § 3, odst. 1, konk. ř. nenáleží do konkursní podstaty, ale to pouze samo není překážkou vyhlášení konkursu. Není proto závady, aby i po dojití žádosti cizozemského soudu o vydání úpadcova tuzemského movitého jmění prohlásil tuzemský soud konkurs na úpadcovo tuzemské jmění úpadce, jsou-li splněny zákonné předpoklady §§ 68 až 70 konk. ř. Vždyť jest samozřejmé, že by konkurs musil býti v tuzemsku vyhlášen, jsou-li tu zákonné předpoklady, kdyby úpadce měl v tuzemsku nemovité jmění. Ale i při movitém jmění v tuzemsku jest to zřejmé, neboť i movité jmění úpadcovo, platí-li o něm zákaz vývozu (čl. IX, odst. 2, uvoz. zák. ke konk. ř.), nesmí býti vydáno cizozemskému konkursnímu soudu.

Naopak není zase žádné závady, aby i po vyhlášení konkursu tuzemským soudem bylo vyloučeno zdejší movité jmění úpadcovo z konkursní podstaty a aby bylo vydáno rakouskému konkursnímu soudu, jsou-li ovšem splněny předpoklady v čl. IX, odst. 2, uvoz. zák. ke konk. ř. a dotčené dohody, zejména také, aby žádost o vydání jmění došla před prohlášením konkursu v tuzemsku. Než o otázku, zda jsou tyto předpoklady splněny v souzeném případě, nejde, nýbrž jde o to, zda musí tuzemský soud sečkat s vyřízením návrhu na vyhlášení konkursu až do pravoplatného rozhodnutí o žádosti cizozemského konkursního soudu o vydání úpadcova tuzemského movitého jmění. Že k takovému odkladu není důvodu, bylo již vyloženo a šlo by jen o to, zdali usnesení prvního soudu jest správné, pokud dlužníci bylo napadeno. Dlužnice však nevytýkala v rekursu nesprávnost onoho usnesení, nýbrž jen jeho neúčelnost, poněvadž prý po vydání movitého jmění rakouskému soudu nezbude tu vůbec žádné jmění a konkurs vyhlášený tuzemským soudem by musil býti pro nedostatek jmění zase zrušen, proto prý by bylo výhodné sečkat s vyřízením návrhu na vyhlášení konkursu až do dojití dožádání z Vídně. Domáhá se tudíž rovněž jen onoho nepřipustného odkladu. Než první soud přihlédl i k tvrzenému nedostatku jmění, a proto uložil navrhovateli podle § 70, odst. 2, konk. ř. složení

zálohy 2.000 Kč, což se i stalo; není tedy žádného důvodu, aby usnesení prvního soudu bylo změněno, a bylo proto obnoveno.

Čís. 16321.

Přistoupil-li někdo k střádatelskému družstvu za člena jen proto, že nabytí členství mělo být jen prostředkem a předpokladem, že mu družstvo poskytne do určité doby zápůjčku v určité výši, jinak že si vyhrazuje vzetí prohlášení o přístupu k družstvu zpět a vrácení zápisného, stalo se přistoupení k družstvu jen podmíněně. Nebyla-li podmínka ta družstvem přijata a přihlášený mu oznámil, že pokládá své nároky za vzaté zpět, není vázán členskými povinnostmi.

(Rozh. ze dne 22. září 1937, Rv I 954/35.)

Žalobě, již se žalující střádatelské družstvo domáhá na žalovaném zaplacení 645 Kč (hodnoty dvou členských podílů, nedoplatku zápisného, poměrné části příspěvků na správní náklady, ceny za výtisk družstevních stanov a ročního předplatného za družstevní věstník), s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl, o d v o l a c í s o u d j i zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Jak odvolací soud zjistil, vyjednával žalobkynin zástupce se žalovaným jednak o jeho přístupu k žalujícímu družstvu za člena, jednak o poskytnutí zápůjčky ve výši 30.000 Kč, přijal od něho prohlášení o přístupu, jakož i střádatelní a zápůjčkový návrh spolu s jeho dopisem ze dne 6. června 1934, a prohlásil, že se podmínky o přístupu za člena nevztahují na žalovaného. Všechny uvedené písemnosti odevzdal Josef S. žalující firmě. Odvolací soud vychází po právní stránce z toho, že zástupce žalobkynin, jsa třetí osobou, jež smlouvu neuzavřela, nýbrž pouze zprostředkovala (rozh. č. 6248, 13270 Sb. n. s.), přiměl žalovaného k omylnému projevu a že žalobkyně nemohla být v pochybnosti o jednání svého zástupce, totiž patrně že o něm musila vědět a omyl žalovaného jí musil z okolností být nápadný (§ 875 obč. zák.). S tímto názorem ovšem nelze souhlasit již proto, že tu nebylo vůbec omylného projevu žalovaného. Z vysvětlujícího dopisu ze dne 6. června 1934, přiloženého k prohlášení o přístupu a k zápůjčkovému návrhu, vyplývá však nade vše pochybnost, že jeho návrhy byly učiněny jen pod podmínkou, že žalobkyně vyhoví žádosti o zápůjčku a že jí vyplatí žalovanému do šesti neděl, jinak že si žalovaný vyhrazuje vzetí návrhu zpět. Že se tato podmínka vztahovala na oba návrhy, je patrné zejména z dodatku, že mu v tom případě je vrátiti i zápisné, o němž jedná toliko prohlášení o přístupu za člena. K tomu přistupuje ještě další úvaha, že žalovanému podle celého stavu věci nešlo o samo nabytí členství u žalujícího společenstva, nýbrž jen jako o prostředek a